

Monolog pustiu

Alina Drăgan

Cuvânt de început
Sau de sfârșit,
Nu știu...
Muzica îmi inunda
Simțurile sau versul.
Încăperile sunt prea
Strâmte pentru
Atâtea vise, așa ca
Le golesc de tot.
Îmi anulez și șansa
La fericire,
Biletul de tren dus
Și scrisoarea de
Mulțumire...
Petrec câteva ore
Cu mine și îmi
Zâmbesc ca unei vechi
Prietene, sau adversare,
Nu mai știu...
E târziu...
Mă îndrept spre mine
Și-mi spun „Așteaptă!”,
Însă deja am urcat o treaptă
Sau poate doar am visat...
Poarta pare deschisă,
Dar nu a încercat-o
Nimeni. Mi se face frică,
Și rămân în pragul ei,
Împietrită...
Lacrimi îmi sapă
Obrazul în delir,
Încerc să mi le ascund,
Și sudui
Amânarea vieții mele
Cu încă un suspin.

E târziu...
Dar, vai, unde mă
Grăbeam?
Pai, parcă pe un drum pustiu...
Următoarea stație e
La câteva zile
De gândurile mele

Și cred că m-am rătăcit
Printre ele...

Iar eu ce mai aveam de spus?
Aaa... că trebuia să plec într-o călătorie ca să ajung undeva unde
Era bine...

Cuvânt de început
Sau de sfârșit,
Sau de mâine...

Nu mai știu...